

paikkansa. Mitä muuta varten poliisit kävisivät johtajien jut-
tusilla?

Sijoitusneuvoja Toni Laakso oli vuosi sitten valmistunut kauppatieteiden maisteri. Tumma kiharahiuksinen mies ei halunnut roikkua pikkupalkkaisena apupoikana, kuten hän itse asemansa tajusi. Huhut hermostuttivat häntä. Lounasai-
kaan hän livahti omille teilleen ja otti puhelun.

– Ota rauhallisesti. Hoida vain työsi. Homma on idiootti-
varma. Kukaan ei pääse jäljille.

– Meidän on tavattava, Toni intti.

– Hyvä on, mutta ei vielä. Minä otan sitten yhteyttä.

Petri ajoi koulun mäkeä ylös ja pysäköi talon päätyyn. Pihassa
ahersi kaksi rotevaa miestä, jotka olivat pukeutuneet mustan
ja oranssin värisiin haalareihin. He olivat kantaneet varastora-
kennuksesta puupöllejä ja asettivat niille lankkuja istuimiksi.
Miehet keskeyttivät työnsä, kun Anja ja Petri lähestyivät.

– Onko täällä jokin tilaisuus? Petri kysyi.

– Vasta huomenna perjantaina, järjestellään etukäteen paik-
koja.

– Tulimme tapaamaan Kurt Lindeniä, Petri sanoi.

– Valvoja on sisätiloissa. Hänellä on menossa hengellinen
istunto. Valmistelevat huomista kastetilaisuutta. Hän kielsi
ehdottomasti häiritsemisen.

– Käy sanomassa Lindenille, että Tampereen poliisi haluaa
vaihtaa muutaman sanan.

Miehet vilkaisivat toisiaan yllättyneinä. Maininta poliisista
sai heihin vauhtia. Lyhyen neuvonpidon jälkeen toinen heistä
lähti kohti päärakennusta.

Petri katsoi paljua. Hän muisti isänsä kertoneen, että lah-
kon jäseneksi haluava kastetaan siinä.

– He kuulemma upottavat kastettavan kokonaan veden
alle. Helluntailaisetkin kastavat samalla tavalla, Petri sanoi. –
Pukevat valkoiseen kaapuun ja upottavat. Siinä tapahtuu joku
hengellinen juttu, jota en ymmärrä.

– Ei se upotus sitä tee vaan sanat, Anja opetti. – Kai se on

jotain jäseneksi ottamisen symboliikkaa.

Kurt Linden ilmestyi rapulle ja lähti heitä kohti. Valkoiseen pitkään paitaan pukeutuneen saarnaajan ilme oli ärtynyt.

– Minä kielsin häiritsemästä, mies tiuskaisi.

– Silloin kun on murhatutkinnasta kysymys, niin ei ole mitään niin pyhää, hän sanoi, mutta korjasi: – tärkeää, mikä menee tutkinnan yli.

Kun Petri esitteli heidät, niin saarnaajan kasvoilla käväisi ironinen hymy, kun hän sanoi, että jo toinen Piha samalla asialla.

– Toinen Piha oli itsenäinen toimija. Minä puolestani olen valtion virkamies, jolla onkin sellaiset valtuudet, ettei sille pidä ryppyillä.

– Tuskinpa minä voin murhajutussa auttaa, mies mutisi, mutta ymmärsi lopettaa kritiikin.

Petri kääntyi paljun ja saunan suuntaan.

– Kuulimme, että teillä on huomenna kastetilaisuus. Tuohon paljuunko heidät upotetaan? Niin kuin Raamatun Johannes Kastaja upotti ihmisiä Jordan-virtaan?

– Meidän pyhä kirjamme on Kuningas Jaakon Raamattu.

– Poikkeako se kirkon käyttämästä virallisesta Raamatus-ta? Kai siinäkin Johannes Kastaja mainitaan?

– Totta kai. Käännöstyö tehtiin 1600-luvun alussa Englannin kuningas Jaakko I:n määräyksestä. Sen tuli noudattaa tarkasti alkuperäisiä kirjoituksia.

Petri nyökkäsi ja katsoi jälleen paljun suuntaan.

– Ja mitä paljuun tulee, niin hankimme sen, koska syksyä kohti järvien vedet kylmenevät. Paljun vettä voidaan lämmit-tää ja suorittaa pyhiä toimituksia myöhään syksyyn saakka, jopa talvellakin.

– Voiko paljua käyttää muuhun?

– Ei se mikään pyhä kapine ole. Tapahtuma vain on pyhä. Ei järvikään muutu pyhäksi kastetilaisuuden vuoksi. Siinä voidaan harjoittaa maallisia toimia sen jälkeenkin, uida ja ka-lastaa.

– Millaisia maallisia toimia paljussa voidaan harrastaa?

Petri huomasi, että Lindenin kasvot vaihtoivat väriä. Mies oli ilmeisesti kuullut ilkeitä huhuja sen käytöstä, koska äänen sävykin kiristyi, kun tämä sanoi:

– Paljusta puhuminen ei liene varsinainen asianne.

– Ei ole, ei. Kuulimme vain, että paljuissa harrastetaan monenlaisia maallisia riemuja, niin uteliaisuuttani kysyin, Petri sanoi ja päätti lopettaa vinoilun siitä huolimatta, että Lindessä oli jotain, mikä ärsytti häntä. Oliko se miehen steriili olemus vai hienoinen ylimielisyys, mikä tästä huokui. Petri yskähti ja siirtyi asialinjalle. – Takakylän huvila oli sinulla vuokralla kaksi vuotta sitten?

Kun mies nyökkäsi, niin Petri jatkoi:

– Myös silloin, kun Maisa Mäensivu katosi?

Linden vilkaisi työmiehiä, jotka seurasivat keskustelua.

– Parempi jatkaa sisällä, hän sanoi ja lähti kohti pääovea. – Ei häiritä ystävien työrauhaa.

– Ystävien? Onko sinulla täällä talkooväkeä? Petri kysyi.

– Niinkin voi sanoa. He ovat jo löytäneet tien kohti totuutta.

– Ai, niin kuin siinä tienvarren kyltissä luvataan?

– Se on ensimmäinen vaihe kohti totuutta, Linden virkkoi. – Mennään rukoushuoneeseen.

Petri pudisti mielessään päätään. Mielenkiintoista nähdä millaista totuutta. Sitä kun pakkaa olemaan niin monenlaista, jopa vaihtoehtoista totuutta.

Linden avasi oven, ja he tulivat entiseen luokkahuoneeseen. Martti oli käynyt samassa salissa, sillä hän oli maininnut alttaritaulun.

– Ja tämä on rukoushuone, Petri totesi, kun katsoi karua huonetta, jossa oli irtotuoleja, puhujapöytä ja vanha harmoni nurkassa. Ja tietysti alttaritaulu.

– Me kutsumme salia eri nimillä. Tulin vain käyttäneeksi rukoushuonetta.

Kun he olivat istuneet, niin Petri palasi Maisan katoamisiltaan.

– Saamiemme tietojen mukaan olit läsnä Maisan lakkiaisjuhlassa ja asuit vielä silloin huvilassa. Maisa katosi samana

yönä, ja ruumis löytyi huvilasi kellarista. Miten selität sen?

Olisi luullut, että mies olisi valmistautunut juuri sen tyyppiin kysymyksiin, mikäli oli syyllinen tai tiesi jotain asiasta. Nyt hän oli hetken hiljaa. Yritti kai kehittää jotain tilanteeseen sopivaa.

– Kun kuulin, että Maisa oli löydetty, niin yritin muistella kyseistä päivää ja iltaa. Iltapäivällä menin Maisan juhliin, vaikka tiesin, etten kaikkien mielestä ollut tervetullut. Maisa kuitenkin halusi. Olin ajatellut, että pitäisin lyhyen puheen, mutta kun aistin vihamielisyyttä ympärilläni, niin luovuin.

– Tiedätkö, miksi paikalliset suhtautuivat sinuun vihamielisesti?

– Luulen, että syy on epäluulo ja sanoma, jota levitän. Heidän mielestään kolmiyhteinen Jumala on ainoa oikea tapa tulla Raamattua.

– Isä, Poika ja Pyhä Henki, Petri virkkoi. – Sinun sanomasi on erilainen?

– Liikkeen kantavana voimana on unitarismi, oppi Jumalan ykseydestä. Se perustuu ikivanhoihin käsityksiin, jo varhaiskristilliseen aikaan. Kirkko uskoo inkarnaatioon eli siihen, että Jumala tuli lihaksi pojassaan Jeesuksessa. Meidän totuutemme on, että Jeesus oli tavallinen Jumalan hengen täyttämä henkilö, seuraaja.

– Niin kuin äsken mainitsemani Johannes Kastaja?

– Niin voidaan sanoa.

– Tai niin kuin islam opettaa, että Jeesus ei ole Jumalan poika, vaan profeetta monien muiden joukossa? Petri virkkoi eikä edes odottanut, että Linden rupeaisi rinnastamaan lakkoaan muihin uskontoihin. – Ihmiset ovat kertoneet, että nuorisovietti aikaa sinun luonasi huvilalla. Olivatko he niin kiinnostuneita unitarismista, että tulivat luoksesi ilta illan jälkeen.

Linden naurahti.

– Harvoin me puhuimme tuosta perusperiaatteista. Nuoria kiinnostavat teot ja moraalikäsitykset, joita liikkeemme sanoma sisältää. Me pohdimme asioita, jotka ovat kipeitä tämän päivän nuorisolle. Suhteita vanhempiin, omaa identiteetti-

tiä, seksuaalikysymyksiä, alkoholia, huumeita..., oikeastaan kaikkea, mikä nuoria askarruttaa.

– Ja samalla teit lähetystyötä.

Linden ei kieltänyt, nyökkäsi vain.

– Minä ihmettelen, miksi liike on niin salaperäinen. Siksikö, että halutaan kätkeä sellaisia piirteitä, jotka eivät kestä päivänvaloa? Puhutaan lahkoon liittyneiden rahastuksesta ja hyväksikäyttöepäilyistä. Arvostelijat erotetaan liikkeestä, jonka jälkeen heidän kanssaan ei olla missään tekemisissä.

Linden istui hetken pää painuksissa. Petri ajatteli, että syytökset saivat miehen masentumaan. Sitten tämä kohotti katseensa.

– On valitettavaa, että vastustajat antavat väärän todistuksen lähimmäisistään. Mitään todisteita väärinkäytöksistä ei ole. Paitsi nuo luopioiden sanat.

Ei ollut Petrilläkään. Tosin Lindenin tuntenut pohjalainen kirkkoherra oli vihjannut isälle väärinkäytöksistä, jotka yhdistetään kyseiseen lahkoon, mutta kirkkoherralla oli oma lehmä ojassa. Kilpailu ihmisten sieluista kiihtyi näinä maalistumisen aikoina. Noista asioista oli turha kiistellä, koska todisteita ei ollut, joten hän vaihtoi aihetta.

– Entä puheet selvänäkemisestä tai ennustamisesta? Petri kysyi.

Linden vilkaisi Petriä ja sitten Anjaa.

– Sitä on vaikea selittää lyhyesti. Nyt minua odotetaan enkä voi viipyä pitkään. Olette varmaan kuulleet puhuttavan esoteerisuudesta. Totean vain, että on olemassa tiettyjä ihmisiä, joilla on halussaan salattu tieto.

– Ja sinä olet yksi heistä?

– Minä olen saanut sen armolahjan.

– Palataan siihen myöhemmin, Petri sanoi. – Et vastannut vielä, missä olit Maisan katoamisiltana?

– Ei siinä ole mitään salaista. Tulin tänne Tyrvälle neuvottelemaan koulun vuokrauksesta.

– Illalla? Petri ihmetteli ja vilkaisi Anjaa, joka oli seisonut vaiti sivussa. Naista taisivat painaa jälleen omat asiat. Vai ajat-